WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 13 kwietnia 2011 r. *

W sprawie T-262/09

Safariland LLC, dawniej Defense Technology Corporation of America, z siedzibą w Jacksonville, Floryda (Stany Zjednoczone), reprezentowana przez adwokatów R. Kunzego oraz G. Würtenbergera,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez D. Botisa, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

DEF-TEC Defense Technology GmbH, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowana początkowo przez adwokatów H. Daniela oraz O. Haleen, a następnie przez O. Haleen,

interwenient,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 maja 2009 r. [sprawa R 493/2002-4 (II)] dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Defense Technology Corporation of America a DEF-TEC Defense Technology GmbH,

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 6 lipca 2009 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez OHIM w sekretariacie Sądu w dniu 13 października 2009 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 listopada 2009 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 22 września 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 19 maja 1995 r. interwenient, spółka DEF-TEC Defense Technology GmbH, i spółka Defense Technology Corporation of America, podlegająca prawu stanu Wyoming (Stany Zjednoczone) (zwana dalej „spółką z Wyomingu"), zawarły umowę dystrybucyjną, zgodnie z którą pierwsza ze spółek zobowiązała się w szczególności do przeniesienia 50% swoich udziałów na osobę fizyczną lub osobę prawną będącą własnością drugiej i przez nią wyznaczoną oraz do dystrybuowania w Europie towarów

tej drugiej takich jak rozpylacze obronne w zamian za dziesięcioprocentową prowizję pobieraną od całej dokonanej sprzedaży oraz udostępnienie linii kredytowej (zwaną dalej „umową z dnia 19 maja 1995 r.").

2 W dniu 1 czerwca 1996 r. prezes spółki z Wyomingu oświadczył w jej imieniu, że w odniesieniu do słownych i graficznych znaków towarowych FIRST DEFENSE i FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJEKTOR wyraźnie zrzeka się całości praw posiadanych przez nią na obszarze europejskim, i wyraził zgodę na planowane przez interwenienta zarejestrowanie wspomnianych znaków towarowych w Europie.

3 W dniu 23 sierpnia 1996 r. skarżąca, Safariland LLC, dawniej Defense Technology Corporation of America, odkupiła aktywa spółki z Wyomingu. Cesja ta obejmowała posiadane przez spółkę z Wyomingu prawa do nazwy handlowej Defense Technology Corporation of America i znaków towarowych zarejestrowanych w Stanach Zjednoczonych oraz linię towarów stanowiących rozpylacze obronne.

4 Do czerwca 1997 r. interwenient otrzymywał od skarżącej rozpylacze obronne FIRST DEFENSE i dystrybuował je w Europie pod własną nazwą. Stosunki między skarżącą a interwenientem zakończyły się latem 1997 r. lub na początku jesieni tegoż roku.

5 W dniu 16 września 1997 r. interwenient złożył w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)].

6 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, był przedstawiony poniżej graficzny znak towarowy FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (zwany dalej „spornym znakiem towarowym”):

7 Towary, dla których wniesiono o rejestrację, należały do klas 5, 8 i 13 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadały dla każdej z tych klas następującemu opisowi:

— klasa 5: „preparaty farmaceutyczne, weterynaryjne i środki sanitarne; substancje dietetyczne do celów leczniczych; żywność dla niemowląt; plastry, materiały opatrunkowe; materiały do plombowania zębów, wosk dentystyczny; środki odkażające; środki do niszczenia robactwa, środki grzybobójcze, środki chwastobójcze”;

— klasa 8: „narzędzia i przyrządy (ręcznie sterowane); sztućce; broń ręczna; ostrza (maszynki do golenia)";

— klasa 13: „amunicja, pociski, broń defensywna na bazie gazu drażniącego, inna broń ofensywna lub defensywna".

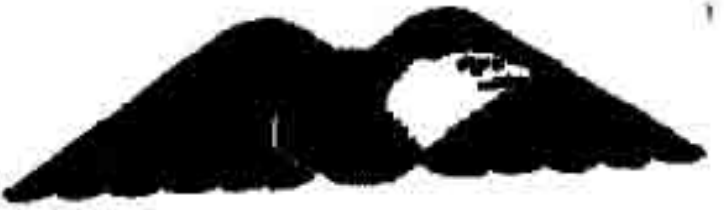
8 Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 93/1998 z dnia 7 grudnia 1998 r.

9 W dniu 8 marca 1999 r. skarżąca wniosła sprzeciw na podstawie art. 42 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009) wobec rejestracji spornego znaku towarowego dla towarów, o których mowa w pkt 7 powyżej.

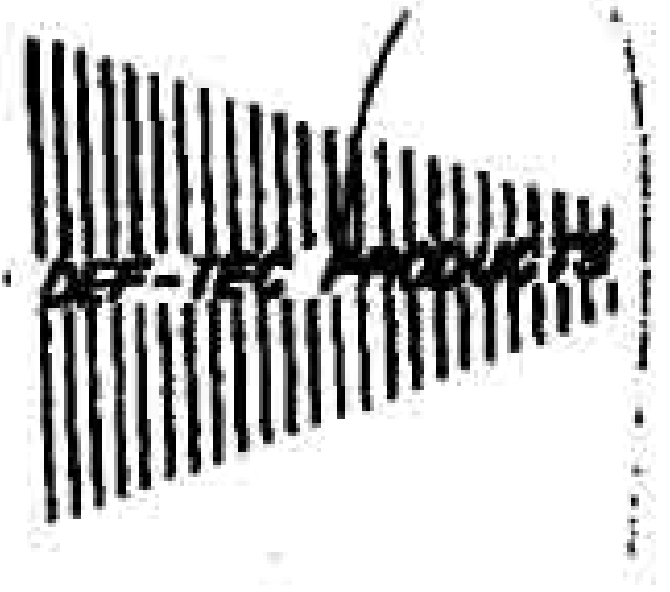
10 Skarżąca w szczególności oparła swój sprzeciw na art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009), stwierdzając, że interwenient jest jej agentem w rozumieniu wspomnianego przepisu oraz że wniósł on bez jej zgody o rejestrację oznaczenia bardzo podobnego do następujących znaków towarowych zarejestrowanych w Stanach Zjednoczonych:

— słownego znaku towarowego FIRST DEFENSE zarejestrowanego pod numerem 1763666 dla „niewybuchowej broni defensywnej na bazie organicznego gazu drażniącego w postaci aerozolu", należącej do klasy 13;

— ukazanego poniżej graficznego znaku towarowego przedstawiającego lecącego orła, zarejestrowanego pod numerem 1885967, dla „niewybuchowej broni defensywnej na bazie organicznego gazu drażniącego w postaci aerozolu", należącej do klasy 13:

— ukazanego poniżej graficznego znaku towarowego obejmującego element słowny „def-tec products", umieszczony w środku trójkątnej figury geometrycznej, zarejestrowanego pod numerem 1792165 dla serii towarów należących do klasy 13:

11 Decyzją z dnia 21 marca 2002 r. Wydział Sprzeciwów uwzględnił częściowo sprzeciw w zakresie, w jakim opierał się on na art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 i odnosił się do „broni ręcznej", należącej do klasy 8, oraz „amunicji, pocisków, broni defensywnej na bazie gazu drażniącego, innej broni ofensywnej lub defensywnej", należących do klasy 13.

12 W dniu 21 maja 2002 r. na podstawie art. 57–62 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009) interwenient wniósł do OHIM odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.

13 Decyzją z dnia 8 listopada 2004 r. (zwaną dalej „decyzją 2004 r.") Druga Izba Odwoławcza OHIM oddaliła odwołanie i obciążyła interwenienta kosztami postępowania.

14 Pismem złożonym do sekretariatu Sądu w dniu 12 stycznia 2005 r. interwenient wniósł zarejestrowaną pod sygnaturą T-6/05 skargę na decyzję z 2004 r.

15 Wyrokiem z dnia 6 września 2006 r. w sprawie T-6/05 DEF-TEC Defense Technology przeciwko OHIM - Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), Zb.Orz. s. II-2671 (zwanym dalej „wyrokiem Sądu"), Sąd stwierdził nieważność decyzji z dnia 2004 r.

16 W pkt 39 wyroku Sądu orzeczono, że „ponieważ [interwenient] nie [zakwestionował] przed Sądem swego statusu przedstawiciela właściciela znaku towarowego, należy ustalić, czy [interwenient otrzymał] zgodę właściciela znaku towarowego na złożenie spornego wniosku o rejestrację".

17 W pkt 46 wyroku Sądu przypomniano, że „w chwili złożenia oświadczenia z dnia 1 czerwca 1996 r. [interwenienta] i spółkę z Wyomingu łączyły rzeczywiste stosunki handlowe, co stanowi okoliczność, która może wyjaśniać, dlaczego poprzedni właściciel zdecydował się na nieodpłatne udzielenie zgody". Sąd dodał, że „[w] każdym razie okoliczność, że taka zgoda może ewentualnie stanowić rzadkość, nie może sama w sobie podważyć ważności rzeczywiście udzielonej zgody, tak jak to przyjęła Izba Odwoławcza".

18 W pkt 48 wyroku Sądu orzeczono, że oświadczenie z dnia 1 czerwca 1996 r. zawierało wyraźną, precyzyjną i bezwarunkową zgodę. Tymczasem jako że zmiana właściciela znaku towarowego nastąpiła w okresie między dniem udzielenia zgody a dniem dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, Sąd uznał, że należy ustalić, czy zgoda była ważna i czy interwenient mógł się na nią powołać.

19 Sąd ponadto zauważył w pkt 49 wyroku, że „po dokonaniu błędnego stwierdzenia, że oświadczenie z dnia 1 czerwca 1996 r. nie zawierało wyraźnej, precyzyjnej i bezwarunkowej zgody na złożenie przez [interwenienta] wniosku o rejestrację omawianego znaku towarowego, Izba Odwoławcza nie zajmowała się już zagadnieniem, czy wspomniana zgoda pozostała w mocy po odsprzedaży aktywów spółki z Wyomingu". Sąd uściślił, że „nie może się zatem wypowiedzieć w tym względzie, ponieważ kwestia ta, której rozstrzygnięcie ściśle zależy od prawa znajdującego zastosowane do stosunków prawnych i handlowych między stronami [umowy z dnia 19 maja 1995 r.], nie była rozpatrywana w postępowaniu przed OHIM".

20 Wreszcie w pkt 50 wyroku Sąd uznał, że „Izba Odwoławcza powinna była dokonać badania w świetle prawa znajdującego zastosowanie do istniejących między stronami [umowy z dnia 19 maja 1995 r.] stosunków prawnych i handlowych, czy – a jeśli tak, to w jakim zakresie – wspomniane stosunki rzeczywiście zostały utrzymane po odsprzedaży aktywów spółki z Wyomingu, z takim skutkiem, że [skarżąca] wstąpił[a] w prawa i ewentualnie obowiązki poprzedniego właściciela znaku towarowego".

Sąd doszedł do wniosku, że „[w] tym kontekście to do Izby Odwoławczej należało określenie w szczególności, czy zgoda otrzymana przez [interwenienta] w dniu 1 czerwca 1996 r. pozostała w mocy po odsprzedaży aktywów spółki z Wyomingu", i że „[w] przypadku potwierdzenia zgody Izba Odwoławcza powinna byłaby zbadać, czy w dniu złożenia wniosku o rejestrację omawianego znaku towarowego [skarżąca] pozostawał[a] związan[a] tą zgodą". Sąd wreszcie uznał, że „[g]dyby okazało się, że [skarżąca] nie był[a] już związan[a] wspomnianą zgodą, Izba Odwoławcza powinna byłaby ocenić, czy [interwenient mógł] powołać się na uzasadnioną podstawę kompensującą brak takiej zgody".

21 W rezultacie Sąd stwierdził nieważność decyzji z 2004 r. w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza błędnie nie uwzględniła w niej ważności zgody z dnia 1 czerwca 1996 r.

22 Decyzją z dnia 16 lutego 2007 r. prezydium izb odwoławczych OHIM przydzieliło sprawę Czwartej Izbie Odwoławczej. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą R 0493/2002-4.

23 Decyzją z dnia 4 maja 2009 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Czwarta Izba Odwoławcza OHIM uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów z dnia 21 marca 2002 r., oddaliła sprzeciw i obciążyła skarżącą kosztami postępowania.

24 Co do istoty, w pierwszej kolejności, Izba Odwoławcza stwierdziła w odniesieniu do kolidujących ze sobą znaków towarowych, że sporny znak towarowy był bardzo podobny do dwóch z trzech zarejestrowanych w Stanach Zjednoczonych znaków towarowych, tj. znaków towarowych nr nr 1885967 i 1763666 (zwanych dalej „wcześniejszymi znakami towarowymi"), ponieważ obejmował ich elementy odróżniające, a mianowicie przedstawienie orła i wyrażenie „first defense". Ponadto Izba Odwoławcza uznała, że niektóre towary, wobec których uwzględniono sprzeciw, mianowicie „broń defensywna na bazie gazu drażniącego" i „inna broń ofensywna lub

defensywna", były objęte wcześniejszymi znakami towarowymi. Natomiast jej zdaniem towary będące „bronią ręczną i amunicją", które nie były objęte wcześniejszymi znakami towarowymi, nie miały charakteru podobnego do charakteru towarów będących przedmiotem umowy z dnia 19 maja 1995 r., a mianowicie gazu pieprzowego w aerozolu. O ile gaz pieprzowy w aerozolu ma bowiem za zadanie odparcie napastników bez wyrządzania poważnych urazów fizycznych, o tyle towary interwenienta, którymi są „broń ręczna, amunicja i pociski", są albo bronią, albo towarami używanymi w broni palnej.

25 Izba Odwoławcza uznała, że w swojej decyzji Wydział Sprzeciwów nie wskazał powodów, dla których wcześniejsze znaki towarowe pozwalały na odrzucenie dokonanego przez interwenienta zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego dla towarów, którymi są „broń ręczna, amunicja i pociski". Ponadto zauważywszy, że ochrona przyznana przez art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 rozciąga się nie tylko na towary i usługi identyczne z towarami i usługami właściciela przywołanego wcześniejszego znaku towarowego, ale również na towary i usługi, które są ściśle z nimi powiązane lub równoważne pod względem ekonomicznym, Izba Odwoławcza stwierdziła, iż w niniejszym przypadku towary takie jak broń ręczna i amunicja, jako że nie są w oczywisty sposób przedmiotem działalności handlowej właściciela wcześniejszych znaków towarowych, nie były objęte tym przepisem.

26 W drugiej kolejności, co się tyczy istnienia stosunku przedstawicielstwa w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, Izba Odwoławcza uznała, że jest związana wyłącznie dokonaną w wyroku Sądu kwalifikacją wynikającego z umowy z dnia 19 maja 1995 r. stosunku między spółką z Wyomingu i interwenientem, który to stosunek jest „stosunkiem spółka mocodawca–agent" w rozumieniu tego przepisu, natomiast nie jest związana stwierdzeniami Sądu dotyczącymi wynikających z tego konsekwencji, to znaczy sytuacją po nabyciu aktywów spółki z Wyomingu przez skarżącą.

27 Zdaniem Izby Odwoławczej należało odrzucić podstawę sprzeciwu z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ stosunek przedstawicielstwa między skarżącą a interwenientem istniał wyłącznie w wyniku kontynuacji de facto wcześniejszych stosunków handlowych między skarżącą a spółką z Wyomingu. W jej opinii przy uwzględnieniu okoliczności, że nigdy nie została cofnięta zgoda udzielona interwenientowi, kwestia jej skuteczności wobec skarżącej jest pozbawiona znaczenia. Ponadto podobnie jak w przypadku stosunku przedstawicielstwa, który wiązał spółkę z Wyomingu i interwenienta, zgoda uzyskana w jego ramach nadal wywierała pewne skutki po jego ustaniu. Izba Odwoławcza stwierdziła, że źródłem praw wynikających z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 jest szczególnie bliski stosunek między danymi stronami, a nie okoliczność, że prawa do znaków towarowych należą do właściciela. Z tego względu skarżąca nie może przywoływać tego przepisu z pominięciem zgody, która nigdy nie została cofnięta, powołując się na to, że jest następcą prawnym właściciela wcześniejszych znaków towarowych, skoro w wyniku przeniesienia praw do wspomnianych znaków towarowych nie mogło jej przysługiwać więcej uprawnień niż ich byłemu właścicielowi.

28 Zdaniem Izby Odwoławczej skarżąca mogłaby to uczynić tylko, gdyby sama stała się spółką mocodawcą interwenienta. Tymczasem skarżąca nie powołuje się na istnienie jakiegokolwiek stosunku umownego między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu, a o takim stosunku nie można wnioskować na podstawie okoliczności, że skarżąca zachowywała się tak, jakby nie doszło do żadnej cesji aktywów. Aby to uczynić, skarżąca musiałaby wykazać, że interwenient wiedział, iż prowadzi interesy z inną spółką.

29 Izba Odwoławcza stwierdziła, że nawet przy założeniu, iż interwenient może być uznany za agenta skarżącej, jego działanie jest usprawiedliwione, gdyż zachowanie skarżącej, działającej stale, jakby nie nastąpiła żadna cesja, oraz niezawarcie przez nią nowej umowy handlowej z drugą stroną oraz niewycofanie formalnie zgody jej

poprzednika dały interwenientowi wystarczające powody do uznania, że miał on prawo zgłosić znak towarowy w swoim własnym imieniu.

30 Stwierdziwszy, że nie można uwzględnić sprzeciwu na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, na który powołuje się skarżąca, Izba Odwoławcza zbadała wszystkie wcześniejsze prawa i podstawy sprzeciwu, na które zasadnie powoływała się skarżąca, tzn. te dotyczące znaków towarowych powszechnie znanych w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009. Uznała, że należy je i sprzeciw w całości oddalić.

Żądania stron

31 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

32 OHIM i interwenient wnoszą do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

33 Podczas rozprawy skarżąca uzupełniła swoje żądania, wnosząc, by interwenient został obciążony kosztami postępowania na tej samej podstawie co OHIM.

Co do prawa

34 W uzasadnieniu skargi skarżąca powołuje się na trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, drugi – naruszenia art. 65 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia, a trzeci – naruszenia art. 63 ust. 2 oraz art. 75 i 76 tegoż rozporządzenia.

35 Należy zbadać po kolei zarzuty drugi, pierwszy i trzeci.

1. *W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009*

Argumenty stron

36 W ocenie skarżącej Izba Odwoławcza naruszyła art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ pominęła sentencję wyroku Sądu i w rezultacie jego zakres. Skarżąca twierdzi, że na podstawie tego przepisu Izba Odwoławcza była zobowiązana do wyciągnięcia odpowiednich konsekwencji z sentencji wyroku Sądu i uzasadnienia, na którym się opierał, bez modyfikowania czy zmieniania zawartego w nim wywodu. Zdaniem skarżącej, gdyby Izba Odwoławcza poprawnie zastosowała się do treści i „wytycznych" wyroku Sądu, a ponadto rozpatrzyła kwestie podniesione przez ten Sąd, musiałaby wydać korzystną dla niej decyzję.

37 Skarżąca uważa, że okoliczność, iż Sąd w jasny sposób uściślił, że Izba Odwoławcza powinna w szczególności ustalić, czy zgoda uzyskana w dniu 1 czerwca 1996 r. pozostała w mocy po odsprzedaży aktywów spółki z Wyomingu, powinna była skłonić Izbę Odwoławczą do wezwania stron postępowania w sprawie sprzeciwu do przedstawienia swoich stanowisk co do zagadnień wyraźnie poruszonych w wyroku Sądu. Nie badając szczegółowo zagadnień roztrząsanych przez Sąd, a co więcej, pomijając istnienie więzi przedstawicielstwa, Izba Odwoławcza naruszyła zdaniem skarżącej zasadę dobrej administracji i przekroczyła uprawnienia przyznane jej na podstawie właściwych przepisów rozporządzenia nr 207/2009.

38 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

39 Na mocy art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 OHIM jest obowiązany do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia sądu Unii Europejskiej.

40 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wyrok stwierdzający nieważność aktu działa ze skutkiem ex tunc i w związku z tym z mocą wsteczną eliminuje ten akt z porządku prawnego [zob. wyrok Sądu z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie T-402/07 Kaul przeciwko OHIM – Bayer (ARCOL), Zb.Orz. s. II-737, pkt 21 i przytoczone tam orzecznictwo].

41 To samo orzecznictwo wskazuje, że aby podporządkować się wyrokowi stwierdzającemu nieważność i zapewnić jego pełne wykonanie, instytucja będąca autorem aktu, którego nieważność została stwierdzona, jest zobowiązana do uwzględnienia nie tylko sentencji wyroku, ale również uzasadnienia prowadzącego do jego wydania, które stanowi nieodzowny element tego wyroku, w tym znaczeniu, że jest niezbędne do określenia dokładnego znaczenia tego, co zostało orzeczone w sentencji. To właśnie uzasadnienie bowiem wskazuje z jednej strony konkretny przepis uznany za niezgodny z prawem, a z drugiej strony przedstawia szczegółowo względy, dla których orzeczono w sentencji niezgodność z prawem i które zainteresowana instytucja powinna uwzględnić przy zastąpieniu aktu, którego nieważność została stwierdzona (zob. ww. wyrok w sprawie ARCOL, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 W niniejszej sprawie w następstwie stwierdzenia nieważności decyzji z 2004 r. wniesione przez interwenienta odwołanie przed Izbę Odwoławczą ponownie podlegało rozpatrzeniu. W celu zastosowania się do ciążącego na nim na mocy art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 obowiązku podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do orzeczenia Sądu OHIM był zobowiązany doprowadzić do tego, by w przedmiocie odwołania została wydana nowa decyzja izby odwoławczej. Tak się faktycznie stało, ponieważ sprawa została przekazana Czwartej Izbie Odwoławczej, która wydała zaskarżoną decyzję (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie ARCOL, pkt 23).

43 Skarżąca nie kwestionuje zgodności z prawem przekazania sprawy Czwartej Izbie Odwoławczej. Podnosi natomiast, że Izba Odwoławcza powinna w szczególności ustalić, czy zgoda uzyskana w dniu 1 czerwca 1996 r. pozostała w mocy po odsprzedaży aktywów spółki z Wyomingu.

44 Należy zauważyć, że w niniejszym przypadku w swoim wyroku Sąd nie wypowiedział się co do istnienia stosunku przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu, uzasadniającego zastosowanie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Jak zauważono bowiem w pkt 16 powyżej, Sąd uznał, że ze względu na brak zakwestionowania przez interwenienta swego statusu przedstawiciela właściciela znaku towarowego istotną kwestią jest ustalenie, czy interwenient otrzymał zgodę właściciela znaku towarowego na złożenie spornego wniosku o rejestrację.

45 Należy stwierdzić, że – podobnie jak stwierdzono to w stanowisku OHIM – do Sądu zwrócono się nie z kwestią dotyczącą istnienia stosunku przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu, ale z kwestią dotyczącą istnienia zgody w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Sąd nie mógł zatem przeprowadzić z urzędu badania wymienionej w tym przepisie pierwszej z przesłanek stosowania.

46 Nie można zatem uznać, jak to podkreśla skarżąca, że w braku zakwestionowania przez strony postępowania w sprawie sprzeciwu istnienia stosunku przedstawicielstwa między nimi Sąd podzielił pogląd o istnieniu wspomnianego stosunku, w której to sytuacji Izba Odwoławcza byłaby związana tą wykładnią i naruszyłaby art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez wykluczenie stosowania art. 8 ust. 3 tegoż rozporządzenia.

47 Nawet jeśli w wyroku Sądu potwierdzono w pkt 48, że „w tym dniu" istniała wyraźna, precyzyjna i bezwarunkowa zgoda, nie ma to żadnego wpływu na kwalifikację stosunku między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu. Jak podkreślił bowiem OHIM, rozpatrywana zgoda została udzielona przez spółkę mocodawcę jej agentowi w dniu 1 czerwca 1996 r. w ramach stosunków handlowych ustanowionych poprzez umowę dystrybucyjną. To na podstawie tych stosunków Sąd stwierdził istnienie wyraźnej, precyzyjnej i bezwarunkowej zgody w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

48 O ile bezsporne jest, że wspomniany przepis miał zastosowanie do tych stosunków, o tyle nie odnosi się to do stosunku między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu. Ustalenie istnienia tej zgody nie nadawałoby żądnego prawa skarżącej i nie pozwalałoby jej automatycznie na powoływanie na swoją korzyść stosunku przedstawicielstwa w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. W tym względzie należy przypomnieć, że Sąd zajął stanowisko co do istnienia zgody tylko jako przesłanki stosowania art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Co do kwestii, czy skarżąca była związana tą zgodą, której autorem nie była i która została uzyskana w ramach stosunku umownego jej nieobejmującego, wymagała ona zbadania, czy stosunek umowny między stronami umowy z dnia 19 maja 1995 r. został przeniesiony na skarżącą za pośrednictwem cesji aktywów, która jednakże była objęta prawem właściwym dla umowy o cesji aktywów.

49 Z powyższego wynika, że Izba Odwoławcza była obowiązana przeprowadzić badanie wszystkich przesłanek wymaganych przez art. 8 ust.3 rozporządzenia nr 207/2009, w tym przesłanki dotyczącej istnienia stosunku przedstawicielstwa, który stanowi konieczny warunek wstępny dla przesłanki zgody w odniesieniu do stosunku wiążącego nowego właściciela znaków towarowych i interwenienta (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie ARCOL, pkt 38). Z tego względu i wbrew temu, co podnosi skarżąca, Izba Odwoławcza podjęła niezbędne środki w celu zastosowania się do wyroku Sądu.

50 Z powyższych rozważań wynika, że Izba Odwoławcza nie naruszyła art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009, badając istnienie stosunku przedstawicielstwa.

51 W rezultacie zarzut drugi należy oddalić.

2. *W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009*

Argumenty stron

52 Skarżąca podnosi w istocie, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ nie uznała, że przepis ten przyznaje skarżącej prawo do sprzeciwienia się rejestracji wspólnotowego znaku towarowego przez interwenienta w jego własnym imieniu.

53 Co się tyczy, w pierwszej kolejności, towarów, do których odnosi się wyżej wymieniony przepis, skarżąca podnosi, że „broń ręczna, amunicja i pociski" są podobne do towarów oznaczonych wcześniejszymi znakami towarowymi przy uwzględnieniu ich charakteru, jako że towary te są związane z bezpieczeństwem osób, ale także ich przeznaczenia oraz ich kanałów dystrybucji.

54 Co się tyczy, w drugiej kolejności, wymaganej zgody w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, w ocenie skarżącej Izba Odwoławcza popełniła błąd, odmawiając uznania, że zgoda poprzedniego właściciela znaków towarowych, spółki

z Wyomingu, nie pozostała w mocy po cesji aktywów tej ostatniej w sposób, który mógłby wiązać skarżącą. Twierdzi ona, że w braku jakiejkolwiek akceptacji lub wzmianki dotyczącej istnienia obciążającego znaki towarowe prawa rzeczowego, nabyła je w stanie, w jakim były one wpisane do rejestru i uwidocznione w umowie cesji aktywów. W rezultacie skarżąca uważa, że nie jest związana zgodą poprzedniego właściciela tych znaków towarowych, dlatego że zgłoszenie do rejestracji zostało dokonane dopiero po przeniesieniu na nią znaków towarowych. Ponadto podnosi, że w każdym razie oświadczenie prezesa spółki z Wyomingu z dnia 1 czerwca 1996 r. zawierało tylko zrzeczenie się właściciela prawa do sprzeciwienia się dokonaniu zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego przez jego agenta na danym obszarze i wywierało tylko skutek względny między stronami umowy cesji aktywów.

55 Ponadto skarżąca wskazuje, że nie będąc następcą prawnym spółki z Wyomingu, która nadal istnieje, jest w odniesieniu do wspomnianej spółki tylko stroną trzecią, która nabyła pewne jej aktywa, w tym prawa do wcześniejszych znaków towarowych. Ponadto zdaniem skarżącej interwenient nie przedstawił dowodów wykazujących, że uzyskał zgodę skarżącej na zarejestrowanie spornego znaku towarowego, i nie może niczym usprawiedliwić tego zarejestrowania przy braku wspomnianej zgody.

56 Skarżąca utrzymuje wreszcie, że nawet jeśli zgoda została udzielona, jej skutki były ograniczone do czasu trwania więzi przedstawicielstwa, po zakończeniu którego zgoda została milcząco cofnięta równocześnie z więzią przedstawicielstwa zgodnie z paremią rebus sic stantibus. Skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, iż interwenient nigdy nie uzyskał wskazówki co do okoliczności, że właściciel znaku towarowego nie wyraził zgody na rejestrację znaku towarowego, biorąc pod uwagę to, że wniosła ona sprzeciw wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego.

57 OHIM i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

58 Na wstępie należy zauważyć, że chociaż Izba Odwoławcza oddaliła sprzeciw w odniesieniu do wszystkich podstaw, na które powołała się skarżąca w ramach niniejszej skargi, skarżąca podważa zaskarżoną decyzję tylko w odniesieniu do wykładni art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

59 Decyzja w rezultacie stała się ostateczna w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza oddaliła w niej podstawę sprzeciwu dotyczącą naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009 w odniesieniu do powszechnie znanych znaków towarowych i niezarejestrowanych praw do oznaczeń FIRST DEFENSE AND DESIGN i FIRST DEFENSE oraz nazwy handlowej FIRST DEFENSE.

60 Należy następnie przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 znaku towarowego nie rejestruje się, w przypadku gdy agent lub przedstawiciel właściciela znaku towarowego występuje o rejestrację na swoją rzecz bez zgody właściciela, chyba że agent lub przedstawiciel usprawiedliwi swoje działanie.

61 Z brzmienia tego przepisu wynika, że aby sprzeciw na tej podstawie odniósł skutek, konieczne jest, po pierwsze, by wnoszący sprzeciw był właścicielem wcześniejszego znaku towarowego, po drugie, by zgłaszający znak towarowy był w danej chwili lub wcześniej przedstawicielem właściciela znaku towarowego, po trzecie, by zgłaszanie zostało dokonane w imieniu agenta lub przedstawiciela bez zgody właściciela i bez istnienia usankcjonowanych prawnie powodów usprawiedliwiających działania agenta lub reprezentanta, a po czwarte, by zgłoszenie dotyczyło zasadniczo oznaczeń i towarów identycznych lub podobnych. Przesłanki te muszą zostać spełnione łącznie.

62 Z tego względu należy zbadać, czy w niniejszym przypadku zostały spełnione przesłanki wymagane na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

W przedmiocie przesłanki pierwszej, dotyczącej własności wcześniejszych znaków towarowych

63 Należy zauważyć w tym względzie, że skarżąca nabyła poprzez odkupienie aktywów spółki z Wyomingu prawa do amerykańskich znaków towarowych, które obejmują zgłoszony do rejestracji znak towarowy. Jest ona zatem właścicielem wcześniejszych znaków towarowych w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, czego zresztą interwenient nie podważa.

W przedmiocie przesłanki drugiej, dotyczącej istnienia stosunku przedstawicielstwa

64 W odniesieniu do terminów „agent" i „przedstawiciel", użytych w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, należy uznać – na wzór tego, co przewidują wytyczne dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu przed OHIM w zakresie dotyczącym nieuprawnionego zgłoszenia przez agentów właściciela znaku towarowego – że terminy te powinny być interpretowane w sposób rozszerzający, tak by objęte nimi zostały wszelkie formy stosunków oparte na porozumieniu umownym, zgodnie z którym jedna ze stron reprezentuje interesy drugiej, i to niezależnie od kwalifikacji stosunku umownego ustanowionego między właścicielem lub zleceniodawcą a zgłaszającym wspólnotowy znak towarowy. Według tych wytycznych dla celów art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 wystarczy, by między stronami istniało porozumienie o współdziałaniu handlowym mogące tworzyć stosunek oparty na zaufaniu poprzez

nałożenie na zgłaszającego, wyraźnie lub w sposób dorozumiany, ogólnego obowiązku opartego na zaufaniu i lojalności w odniesieniu do interesów właściciela znaku towarowego. Jednakże musi istnieć porozumienie między stronami. Jeśli zgłaszający działa całkiem niezależnie i nie został ustanowiony żaden stosunek z właścicielem, nie może być uznany za agenta w rozumieniu art. 8 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia. Zatem zwykły kupujący lub klient właściciela nie może być uznany za „agenta" lub „przedstawiciela" dla celów art. 8 ust. 3 tegoż rozporządzenia, gdyż osoby te nie są związane żadnym szczególnym obowiązkiem opartym na zaufaniu wobec właściciela wspólnotowego znaku towarowego.

65 Co się tyczy ustania stosunku umownego w chwili dokonania zgłoszenia znaku towarowego, należy uznać – jak to wynika również z wyżej wspomnianych wytycznych – że nie jest konieczne, by umowa zawarta między stronami nadal obowiązywała w chwili dokonywania zgłoszenia znaku towarowego, i że art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 ma zastosowanie również do umów, który wygasły przed dniem dokonania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego, pod warunkiem że termin, który upłynął, pozwala w sposób uzasadniony zakładać, iż nadal istniał obowiązek oparty na zaufaniu i obowiązek poufności podczas dokonywania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego. Ta rozszerzająca wykładnia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 ma na celu ochronę właściciela nawet po ustaniu stosunku umownego, z którego wynikał obowiązek oparty na zaufaniu.

66 W niniejszej sprawie, o ile skarżąca wydaje się w skardze podważać wniosek Izby Odwoławczej, zgodnie z którym nie istniał żaden stosunek przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu w rozumieniu art. 8 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia, o tyle należy stwierdzić, że nie przedstawiła ona żadnego argumentu na poparcie swojego stanowiska w tym względzie. Podnosi ona tylko, że w pkt 39 wyroku Sądu „bardzo słusznie uznano, że istniała więź przedstawicielstwa i nie było to przedmiotem sporu między stronami". Tymczasem taki argument nie może być uwzględniony w świetle rozważań widniejących w pkt 45 i 46 powyżej.

67 W tym względzie należy zauważyć, że – jak Izba Odwoławcza słusznie uznała w pkt 41 zaskarżonej decyzji – ciężar dowodu istnienia stosunku przedstawicielstwa spoczywa na skarżącej. Tymczasem trzeba stwierdzić, że w toku postępowania w sprawie sprzeciwu nie został przedstawiony przez skarżącą żaden dowód wykazujący istnienie takiego stosunku. O ile wprawdzie skarżąca przedstawiła faktury i zamówienia, które zostały do niej skierowane, a na podstawie których w innych okolicznościach można by zakładać istnienie umowy handlowej między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu, o tyle materiały te nie wykazują, że interwenient działał na rachunek skarżącej, ale poświadczają po prostu istnienie stosunku sprzedawca–klient, który mógł zostać ustanowiony bez uprzedniego porozumienia między nimi. Taki stosunek nie wystarcza do tego, aby miał zastosowanie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

68 W ten sam sposób przedstawione przez skarżącą w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu złożone pod przysięgą oświadczenie dyrektor generalnej Defense Technology Corporation of America, zgodnie z którym spółka ta jest tożsama ze spółka z Wyomingu, nie może stanowić dowodu dotyczącego charakteru stosunku wiążącego strony postępowania w sprawie sprzeciwu. Okoliczność, że skarżąca kontynuuje działalność spółki z Wyomingu pod tą samą nazwą, wynika bowiem tylko z cesji aktywów, która obejmowała nazwę handlową przenoszącego. Okoliczność, że tworzy to wrażenie, iż chodzi o tę samą spółkę, nie wystarcza do stwierdzenia rzeczywistego istnienia między skarżącą a interwenientem stosunków handlowych, które mogą być zrównane ze stosunkiem w rodzaju stosunku wiążącego spółkę mocodawcę z jej agentem.

69 Z tego względu należy uznać, że – jak stwierdziła to Izba Odwoławcza w pkt 45 zaskarżonej decyzji – te materiały nie pozwalają na wykazanie istnienia stosunku przedstawicielstwa w rozumieniu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Ponadto w toku postępowania w sprawie sprzeciwu skarżąca w żaden sposób nie powołała się na nową umowę z interwenientem.

70 W braku dowodów wykazujących, że między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu została zawarta umowa handlowa w rodzaju umowy wiążącej spółkę mocodawcę z jej agentem, a także dowodu, że interwenient działał na rachunek skarżącej, a nie w sposób niezależny, Izba Odwoławcza słusznie uznała, że taki stosunek nie istniał i z tego względu art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 nie miał zastosowania.

71 Nawet przyjęcie założenia, że udzielona przez interwenienta zgoda wygasła w chwili ustania stosunku przedstawicielstwa, w którym znajdowała swoją rację bytu, nie miałoby wpływu na zgodność z prawem zaskarżonej decyzji, a w szczególności na okoliczność, że skarżąca nie może się powoływać na art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 ze względu na brak stosunku przedstawicielstwa między nią a interwenientem w rozumieniu tego przepisu.

72 Co się tyczy kwestii przeniesienia na skarżącą stosunku umownego między stronami umowy z dnia 19 maja 1995 r., należy przypomnieć, że umowa cesji aktywów oznacza przeniesienie praw i obowiązków podmiotu zbywanego na nabywcę. W niniejszym przypadku z umowy cesji aktywów wynika, że wśród tych praw były także prawa do wcześniejszych znaków towarowych, których skarżąca stała się właścicielem. Tymczasem umowa nie wspomina o istnieniu umowy dystrybucyjnej z interwenientem ani o istnieniu prawa do znaków towarowych. Jak to Izba Odwoławcza uznała w pkt 35 zaskarżonej decyzji, „skarżąca nie sugeruje, że sytuacja dotycząca działalności handlowej w Europie lub praw do dokonania zgłoszeń znaków towarowych była wyraźnie uregulowana w umowie odkupu aktywów". W tym względzie, jak słusznie zauważono w pkt 53 zaskarżonej decyzji, „wszelkie prawa wykraczające [poza własność znaku towarowego] wynikałyby nie z cesji praw z (uprzedniej) spółki mocodawcy na osobę trzecią, ale z charakteru stosunku, jaki [interwenient] utrzymywał ze spółką amerykańską, od której otrzymywał towar sprzedawany przez siebie w Europie".

73 Wynika z tego, że ponieważ skarżąca nie przestawiła dowodu zawarcia z interwenientem umowy w rodzaju umowy wiążącej spółkę mocodawcę z jej agentem, nie może ona skorzystać z ochrony przyznanej w art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 i na tej podstawie przeciwstawić się rejestracji spornego znaku towarowego wyłącznie ze względu na swój status właściciela wcześniejszych znaków towarowych.

74 W świetle powyższych rozważań należy uznać, że Izba Odwoławcza słusznie stwierdziła, że nie została spełniona wymagana przez art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 przesłanka dotycząca istnienia więzi przedstawicielstwa, tak że przepis ten nie ma zastosowania. W rezultacie należy oddalić zarzut pierwszy bez konieczności badania argumentów wysuniętych przez skarżącą w odniesieniu do pozostałych przesłanek, w tym tych dotyczących podobieństwa towarów objętych przez kolidujące ze sobą znaki towarowe.

3. *W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, a także art. 63 ust. 2 oraz art. 75 i 76 rozporządzenia nr 207/2009*

Argumenty stron

75 W ocenie skarżącej Izba Odwoławcza naruszyła art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w zakresie, w jakim nie wezwała stron postępowania w sprawie sprzeciwu do przedstawienia uwag w następstwie ponownego otwarcia postępowania ze względu na orzeczone w wyroku Sądu stwierdzenie nieważności decyzji z 2004 r. Ponadto skarżąca podnosi, że Izba Odwoławcza naruszyła jej prawo do bycia wysłuchaną i jej prawo do obrony, których ochrona zapewniona jest przez art. 75 rozporządzenia nr 207/2009, gdyż po pierwsze, nie dała jej możliwości przedstawienia

uwag w odniesieniu do wyroku Sądu przez wydaniem nowej decyzji, a po drugie, nie zbadała argumentów i dowodów w całości.

76 OHIM nie zgadza się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

77 Niniejszy zarzut dzieli się na trzy części, z których pierwsza dotyczy naruszenia art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, druga – naruszenia art. 75 wspomnianego rozporządzenia, a trzecia – naruszenia art. 76 tegoż rozporządzenia.

W przedmiocie części pierwszej i drugiej zarzutu trzeciego

78 Co się tyczy dwóch pierwszych części tego zarzutu, które należy zbadać łącznie, trzeba zauważyć, że skarżąca zarzuca w istocie Izbie Odwoławczej naruszenie jej prawa do obrony oraz jej prawa do bycia wysłuchaną poprzez brak zebrania przed wydaniem zaskarżonej decyzji uwag stron postępowania w sprawie sprzeciwu na temat wyroku Sądu. Jeśli chodzi o argument przytoczony przez skarżącą w ramach drugiej części tego zarzutu, zgodnie z którą jej uwagi nie zostały w wystarczający sposób wzięte pod

uwagę przez Izbę Odwoławczą, zostanie on zbadany w ramach oceny uzasadnienia zaskarżonej decyzji (zob. pkt 89–96 poniżej).

– W przedmiocie prawa stron postępowania w sprawie sprzeciwu do bycia wysłuchanymi co do interpretacji wyroku Sądu

79 Zgodnie z art. 75 rozporządzenia nr 207/2009 decyzje OHIM opierają się wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których strony miały możliwość przedstawienia swoich uwag. Przepis ten wyraża we wspólnotowym prawie znaków towarowych ogólną zasadę ochrony prawa do obrony [wyrok Sądu z dnia 15 września 2005 r. w sprawie T-320/03 Citicorp przeciwko OHIM (LIVE RICHLY), Zb.Orz. s. II-3411, pkt 21]. W myśl tej ogólnej zasady prawa wspólnotowego adresatom decyzji władz publicznych, które w istotny sposób wpływają na ich interesy, powinno się umożliwić należyte przedstawienie ich stanowiska [wyrok Trybunału z dnia 23 października 1974 r. w sprawie 17/74 Transocean Marine Point przeciwko Komisji, Rec. s. 1063, pkt 15; wyrok Sądu z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie T-34/00 Eurocool Logistyk przeciwko OHIM (EUROCOOL), Rec. s. II-683, pkt 21; ww. wyroki: w sprawie LIVE RICHLY, pkt 22; w sprawie ARCOL, pkt 55].

80 Prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się na wszystkie okoliczności stanu faktycznego lub prawnego, które stanowią podstawę decyzji, jednakże nie na ostateczne stanowisko, które organ administracji wydaje się zajmować [wyrok Sądu z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHIM (TDI), Rec. s. II-5167, pkt 75; ww. wyrok w sprawie ARCOL, pkt 55].

81 W niniejszym przypadku z akt OHIM nie wynika, by strony postępowania w sprawie sprzeciwu zostały wezwane do przedstawienia uwag w odniesieniu do wyroku Sądu po przekazaniu sprawy. OHIM doręczył im po prosu pismem z dnia 23 lutego 2007 r. decyzję prezydium izb odwoławczych z dnia 16 lutego 2007 r. dotyczącą przydzielenia

sprawy Czwartej Izbie Odwoławczej na podstawie art. 1d rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych OHIM (Dz.U. L 28, s. 11), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2082/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. (Dz.U. L 360, s. 8).

82 W odpowiedzi na to doręczenie skarżąca, pismem z dnia 10 czerwca 2008 r., i interwenient, pismem z dnia 25 listopada 2008 r., zwrócili się o informacje co do stanu postępowania. OHIM potwierdził odbiór wspomnianych pism, odpowiednio, w dniu 26 czerwca i 1 grudnia 2008 r. i powiadomił strony postępowania w sprawie sprzeciwu o przekazaniu ich do Czwartej Izby Odwoławczej. Pismem z dnia 5 maja 2009 r. OHIM powiadomił strony postępowania w sprawie sprzeciwu o zaskarżonej decyzji.

83 W tym względzie należy zauważyć, że ani w rozporządzeniu nr 207/2009, ani w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującym rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1) nie jest przewidziane żadne szczególne postępowanie w razie stwierdzenia przez Sąd nieważności decyzji i przekazania sprawy izbom odwoławczym i że w rezultacie nie ma obowiązku ponownego wysłuchania danych stron. Obowiązek taki mógłby wynikać tylko z ogólnej zasady prawa wspólnotowego poszanowania prawa do obrony, określonej w art. 75 zadanie drugie rozporządzenia nr 207/2009.

84 Tymczasem wbrew temu, co twierdzi skarżąca, art. 75 zdanie drugie nie wymaga w żaden sposób, by w następstwie ponownego podjęcia postępowania przed OHIM po stwierdzeniu przez Sąd nieważności decyzji izb odwoławczych skarżąca była ponownie wezwana do przedstawienia uwag w odniesieniu do kwestii prawnych i faktycznych, co do których miała już pełną możliwość wypowiedzenia się w toku uprzednio prowadzonej procedury pisemnej, gdyż akta sprawy w tym względzie

zostały przejęte w stanie niezmienionym przez Czwartą Izbę Odwoławczą (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 4 marca 2010 r. w sprawie C-193/09 P Kaul przeciwko OHIM, niepublikowane w Zbiorze, pkt 60).

85 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że w toku postępowania, które zakończyło się wydaniem decyzji z 2004 r., skarżąca miała możliwość przedstawia swoich uwag dotyczących wszystkich aspektów sprzeciwu, który wniosła na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, w tym istnienia stosunku przedstawicielstwa. Ponadto z zaskarżonej decyzji w żaden sposób nie wynika, że Czwarta Izba Odwoławcza oparła się na okolicznościach stanu faktycznego i prawnego innych od tych, którymi dysponowała Izba Odwoławcza w chwili wydania decyzji z 2004 r. (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Kaul przeciwko OHIM, pkt 59).

86 Co więcej, należy przypomnieć, że zaskarżona decyzja opiera się na okolicznościach stanu faktycznego i prawnego, co do których uwagi stron postępowania w sprawie sprzeciwu zostały w wystarczający sposób zebrane w ramach postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji z 2004 r.

87 W tych okolicznościach tym bardziej nie można twierdzić, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 63 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009, przewidujący, że wzywa ona strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawiania uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub izbę.

88 Zatem ani art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009, ani art. 63 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, ani art. 65 ust. 6 tegoż rozporządzenia nie wymagały, by skarżąca była wysłuchana co do konsekwencji, jakie należało wyciągnąć z wyroku Sądu (zob. podobnie ww. postanowienie w sprawie Kaul przeciwko OHIM, pkt 62).

— W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji

89 Co się tyczy w szczególności argumentu skarżącej przytoczonego w ramach drugiej części zarzutu trzeciego, zgodnie z którą jej uwagi nie zostały w wystarczający sposób wzięte pod uwagę przez Izbę Odwoławczą, należy stwierdzić, że twierdząc tak, skarżąca zarzuca w rzeczywistości Izbie Odwoławczej brak uzasadnienia zaskarżonej decyzji w wymaganym prawem zakresie poprzez nieodniesienie się do wszystkich jej argumentów.

90 Zgodnie z art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 decyzje OHIM zawierają uzasadnienie. Zgodnie z orzecznictwem obowiązek ten ma taki sam zakres jak w przypadku obowiązku uzasadnienia ustanowionego na mocy art. 253 WE i jego celem jest, po pierwsze, umożliwienie zainteresowanym zapoznania się z motywami wydania danego aktu, tak by mieli oni możliwość obrony swoich praw, i po drugie, umożliwienie sądowi Unii przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem decyzji [zob. wyrok z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-124/02 i T-156/02 Sunrider przeciwko OHIM - Vitakraft-Werke Wührmann i Friesland Brands (VITATASTE i METABALANCE 44), Rec. s. II-1149, pkt 72, 73 i przytoczone tam orzecznictwo].

91 Z orzecznictwa tego wynika, że kwestia, czy uzasadnienie decyzji spełnia te wymogi, winna być oceniana nie tylko na podstawie brzmienia tej decyzji, ale również z uwagi na jej kontekst i całość zasad prawnych regulujących daną dziedzinę (zob. ww. wyrok w sprawach połączonych VITATASTE i METABALANCE 44, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

92 Nie można jednak także wymagać od izb odwoławczych, by przedstawiały wyjaśnienie, które podejmowałoby w sposób wyczerpujący punkt po punkcie argumentację przedstawioną przez strony sporu. Uzasadnienie może zatem być dorozumiane, pod warunkiem że umożliwia ono zainteresowanym poznanie przyczyn, dla których została wydana taka decyzja izby odwoławczej, a właściwemu sądowi dostarcza elementów wystarczających do dokonania kontroli (zob. analogicznie wyroki Trybunału: z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-123, pkt 372; z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie C-3/06 P Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-1331, pkt 46).

93 Z jednej strony należy zauważyć – jak wynika z pkt 19 i 22 zaskarżonej decyzji, dotyczących identyczności i podobieństwa towarów objętych wcześniejszymi znakami towarowymi, z pkt 35, dotyczącego praw nabytych przez skarżącą w następstwie odkupienia aktywów spółki z Wyomingu, a wreszcie z pkt 41–46 tej decyzji, dotyczących kwestii istnienia stosunku przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu – że Izba Odwoławcza przeprowadziła analizę argumentów i dowodów przedstawionych przez wspomniane strony w ramach postępowania administracyjnego. W szczególności Izba Odwoławcza uznała w pkt 41 i 42 zaskarżonej decyzji, że skarżąca powinna podnieść i w razie potrzeby udowodnić okoliczności faktyczne mogące wykazać istnienie stosunku w rodzaju stosunku wiążącego spółkę mocodawcę z jej agentem nie tylko między interwenientem a spółką z Wyomingu do sierpnia 1996 r., ale także między interwenientem a samą skarżącą od sierpnia 1996 r. do lata 1997 r. lub najpóźniej do września 1997 r., czego skarżąca nie uczyniła.

94 Wynika z tego, że Izba Odwoławcza bez naruszenia ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia dokonała oceny treści argumentów przytoczonych przez skarżącą i mocy dowodowej środków dowodowych przedstawionych na ich poparcie w celu stwierdzenia istnienia stosunku przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu i że ich nie uwzględniła.

95 Z drugiej strony należy stwierdzić, że skarżąca w żaden sposób nie sprecyzowała, jakie argumenty zostały rzekomo pominięte przez Izbę Odwoławczą w zaskarżonej decyzji.

96 Wynika z tego, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 93 powyżej Izba Odwoławcza nie naruszyła ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia. W rezultacie dwie pierwsze części zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego

97 Na mocy art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w trakcie postępowania OHIM bada stan faktyczny z urzędu; jednakże w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji OHIM ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia. Artykuł 76 ust. 2 tegoż rozporządzenia przewiduje, że OHIM może nie wziąć pod uwagę stanu faktycznego lub dowodów, których zainteresowane strony nie przedstawiły w odpowiednim terminie.

98 W tym względzie należy zauważyć, że skarżąca nie wysunęła żądnego konkretnego argumentu mogącego wiązać się z naruszeniem art. 76 rozporządzenia nr 207/2009.

99 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu, i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania przed Sądem, skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu i zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Elementy te powinny być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w razie potrzeby bez dodatkowych informacji na jej poparcie. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (postanowienia Sądu: z dnia 28 kwietnia 1993 r. w sprawie T-85/92 De Hoe przeciwko Komisji, Rec. s. II-523, pkt 20; z dnia 21 maja 1999 r. w sprawie T-154/98 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1703, pkt 49; wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie T-277/97 Ismeri Europa przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. s. II-1825, pkt 28, 29).

100 Ze względu na to, że skarżąca powołuje się na naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009 w sposób ogólny, nie opierając się na konkretnych argumentach, należy odrzucić trzecią część niniejszego zarzutu jako niedopuszczalną.

101 W każdym razie, nawet zakładając, że argument ten mógłby być interpretowany w ten sposób, iż skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja nie została oparta na okolicznościach stanu faktycznego i prawnego przytoczonych przez strony postępowania w sprawie sprzeciwu, ponieważ w decyzji tej stwierdzono nieistnienie stosunku przedstawicielstwa wymaganego przez art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009, należy argument ten oddalić jako bezzasadny w świetle rozważań przeprowadzonych w ramach zarzutu dotyczącego naruszenia art. 75 zdanie drugie wspomnianego rozporządzenia.

102 Ponadto, jak zostało stwierdzone podczas analizy zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 (zob. pkt 42–50 powyżej), Izba

Odwoławcza słusznie uznała, że Sąd nie wypowiedział się co do istnienia stosunku przedstawicielstwa między stronami postępowania w sprawie sprzeciwu, uzasadniającego zastosowanie art. 8 ust. 3 tegoż rozporządzenia, i przeprowadziła badanie wszystkich przesłanek przewidzianych w tym przepisie.

103 Poza tym należy zauważyć, że Izba Odwoławcza nie podniosła nowych podstaw odmowy rejestracji, ale oparła swoją ocenę na podniesionej przez skarżącą względnej podstawie odmowy rejestracji, dotyczącej naruszenia art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009. Strony postępowania w sprawie sprzeciwu w sposób wystarczający wypowiedziały się co do stosowania tego przepisu w toku postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie decyzji z 2004 r. i nie było z tego względu potrzeby ich ponownego wysłuchania co do elementów oceny, które doprowadziły do wydania zaskarżonej decyzji. Tym samym Izba Odwoławcza wydała zaskarżoną decyzję, nie naruszając rozporządzenia nr 207/2009.

104 W świetle powyższych rozważań należy zarzut trzeci w części odrzucić, a w części oddalić i z tego względu skargę w części odrzucić, a w części oddalić.

W przedmiocie kosztów

105 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.

2) Safariland LLC pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i przez DEF-TEC Defense Technology GmbH.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 kwietnia 2011 r.

Spis treści

Okoliczności powstania sporu ..... II - 1636

Żądania stron ..... II - 1646

Co do prawa ..... II - 1647

1. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 65 ust. 6 rozporządzenia nr 207/2009 ..... II - 1648

Argumenty stron ..... II - 1648

Ocena Sądu ..... II - 1649

2. W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 ..... II - 1652

Argumenty stron ..... II - 1652

Ocena Sądu ..... II - 1654

W przedmiocie przesłanki pierwszej, dotyczącej własności wcześniejszych znaków towarowych ..... II - 1655

W przedmiocie przesłanki drugiej, dotyczącej istnienia stosunku przedstawicielstwa ..... II - 1655

3. W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, a także art. 63 ust. 2 oraz art. 75 i 76 rozporządzenia nr 207/2009 ..... II - 1659

Argumenty stron ..... II - 1659

Ocena Sądu ..... II - 1660

W przedmiocie części pierwszej i drugiej zarzutu trzeciego ..... II - 1660

– W przedmiocie prawa stron postępowania w sprawie sprzeciwu do bycia wysłuchanymi co do interpretacji wyroku Sądu ..... II - 1661

– W przedmiocie uzasadnienia zaskarżonej decyzji ..... II - 1664

W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego ..... II - 1666

W przedmiocie kosztów ..... II - 1668